

přelíčení proti obžalovanému pro přestupek § 1 zákona z 25. května 1885, čís. 89 ř. zák., zejména vynesení rozsudku ze dne 20. října 1927 a dalšími úředními výkony s rozsudkem souvisejícími byl porušen zákon v ustanovení §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čís. 8 voj. tr. ř.; postup ten se zrušuje jako zmatečný.

### D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Chrudimi ze dne 20. října 1927 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem tuláctví podle § 1 zák. ze dne 21. května 1885, čís. 89 ř. zák. Rozsudek nabyt právní moci a obžalovaný trest ihned nastoupil. Po vynesení rozsudku vyšlo na jevo, že obžalovaný v době spáchání uvedeného trestního činu, t. j. v poslední době před 17. říjnem 1927 podléhal pravomoci vojenských soudů. Podle kmenového listu byl 8. října 1926 presentován k činné službě vojenské v čsl. armádě a zařazen do stavu jezdeckého pluku č. 9, dne 16. října 1926 zběhl z činné služby vojenské a, byv pak dopaden a divisním soudem v Brně rozsudkem ze dne 21. prosince 1926 odsouzen k devítiměsíčnímu těžkému žaláři, po odpykání trestu dosluhoval dobu výkonem trestu v presenční službě zameškanou, z této však dne 23. července 1927 opět zběhl, a byl naň podle zprávy četnické stanice v Chrudimi divisním soudem v Hradci Králové dne 8. srpna 1927 vydán zatykač pro zločin zběhnutí. Poněvadž obžalovaný v době zběhnutí podléhal nepochybně pravomoci čsl. vojenského soudu, a poněvadž čin, pro který byl souzen okresním soudem v Chrudimi, spáchal v době, kdy jako zběhl podléhal příslušnosti čsl. vojenských soudů, nebyl okresní soud v Chrudimi podle §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čís. 8 voj. tr. ř. pro tuto trestní věc příslušný. Bylo proto na zmateční stížnost generální prokuratury podle § 33 tr. ř. ve smyslu § 292 tr. ř. uznati, jak se stalo.

### Čís. 3044.

**Skutková podstata zločinu vydírání není dána, má-li ten, kdo druhé osobě skutečné násilí učiní nebo jí způsobem uvedeným v § 98 b) tr. zák. vyhrožuje v úmyslu, by ji přinutil k nějakému konání, dopuštění nebo opomenutí, buď skutečné neb aspoň domnělé právo na konání, dopuštění nebo opomenutí, jež chce vynutiti buď násilím nebo pohrůzkou.**

**Otec není oprávněn brániti cizímu děvčeti v milostném poměru k jeho synovi.**

(Rozh. ze dne 14. ledna 1928, Zm II 441/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 27. srpna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 a) a b) tr. zák. a přestupkem podle § 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

## d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že obžalovaný byl odsouzen pro zločin vydírání neprávem, poněvadž prý jako otec měl právo brániti synovi, by nepokračoval v mravně závadném poměru s Bertou P-ovou, po případě, že mohl míti za to, že jako otec mladistvého a nezkušeného syna jest oprávněn brániti jeho vážnému poměru s děvčetem, nehodícím se podle jeho názoru k vedení hospodářství. Zmateční stížnost vychází ze správné myšlenky, že skutková podstata zločinu vydírání není dána, má-li ten, kdo druhé osobě skutečné násilí učiní nebo jí způsobem uvedeným v § 98 b) tr. zák. vyhrožuje v tom úmyslu, by ji přinutil k nějakému konání, dopuštění neb opomenutí, buď skutečné neb aspoň domnělé právo na konání, dopuštění neb opomenutí, jež chce vynutiti buď násilím nebo pohrůžkou. Kdyby mu takové právo příslušelo, nedopustil by se vydírání, nýbrž, není-li tu jiného trestného činu, pouze nedovolené svépomoci (srov. rozh. n. s. č. 1412). V souzeném případě vychází soud ze správného předpokladu, že obžalovaný neměl práva brániti cizímu děvčeti — Bertě P-ové — v jejím milostném poměru k synovi, z čehož plyne, že, ježto, jak soud zjišťuje, na ní vynucoval, — jednak skutečným násilím, jednak pohrůžkou ublížení na těle, kvalifikovanou podle § 98 b) tr. zák., by zanechala poměru s jeho synem, nutil ji k opomenutí, na něž mu žádné právo nepřislušelo. Náзор rozsudku, že obžalovaný neměl práva brániti synovi třeba i v tělesných stycích s Bertou P-ovou, jest ovšem nesprávný, avšak nečiní rozsudek zmatečným, poněvadž pro otázku viny jest rozhodno, že obžalovaný neměl žádného — ani skutečného ani domnělého práva vynucovati násilím na Bertě P-ové, by upustila od milostného poměru s jeho synem, a že tomu tak jest, vyplývá z toho, co bylo právě uvedeno.

## Čís. 3045.

Zpronevěra (§ 181 tr. zák.) obecních peněz starostou; s hlediska pachatelova vědomí, že si bezprávně přisvojuje cizí věc, nemá významu, jak hospodářství pachateli vlastní a hospodářství obecní mělo býti vedeno, nýbrž pouze otázka, jak skutečně vedeno bylo a zda na tomto základě a za tohoto stavu věci mohl a musil si býti vědom, že vsahá protiprávně do cizího vlastnictví.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. se vyžaduje po subjektivní stránce nejen úmysl, nadržovati jednomu věřiteli, nýbrž i úmysl, poškoditi jiné věřitele; pachatel musí uvážiti obě stránky trestného výsledku svého jednání, jak nadržování jednomu věřiteli, tak i poškození jiných věřitelů, a pro obě se rozhodnouti, při čemž stačí, předvídal-li jako nezbytný důsledek svého jednání ono poškození, jež vyžaduje § 485 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1928, Zm I 686/27.)